

การเปรียบเทียบประสิทธิภาพแบบวัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น กับแบบวัดความสามารถทางภาษาของข้อสอบTOEIC

Comparison of Efficiency between TNI English Ability Test and TOEIC Test

บันดิต อันญาหารช์

สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

1771/1 ถนนพัฒนาการ 眷วันหลัง 眷วันหลัง กทม. 10250

bundit@tni.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความสามารถในการทำข้อสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ทางสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นจัดขึ้น 2) เพื่อศึกษาความสามารถในการทำข้อสอบTOEICของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ได้สัมมารอสอบจากศูนย์สอบTOEIC 3) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของข้อสอบทั้งสองฉบับจากคะแนนสอบของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น 4) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการทำข้อสอบของนักศึกษาที่สอบด้วยข้อสอบวัดความสามารถทางภาษาที่จัดโดยสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นและความสามารถในการทำข้อสอบของนักศึกษาจากศูนย์สอบTOEIC และ 5) เพื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์กันของคะแนนสอบจากข้อสอบทั้งสองฉบับ

กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ENL-415 (ฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 20 คน โดยการสุ่มด้วยวิธีแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ 1) ข้อสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ฉบับปีการศึกษา 2556 จำนวน 200 ข้อ แบ่งเป็น 2 หักษะ คือ หักษะการฟัง 100 ข้อ และหักษะการอ่าน 100 ข้อ และ 2) ข้อสอบTOEIC ที่นักศึกษาได้สอบวัดความสามารถ ซึ่งทางศูนย์สอบTOEIC จัดให้

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ค่าเฉลี่ยของคะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนโดยใช้สถิติ t-test ทดสอบความสัมพันธ์กันของข้อสอบ 2 ฉบับใช้สถิติความสัมพันธ์กันแบบเพียร์สัน (Pearson Correlation)

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีความสามารถในการทำข้อสอบวัดความสามารถทางภาษาของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

2. นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีความสามารถในการทำข้อสอบTOEIC จากศูนย์สอบTOEIC โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

3. ประสิทธิภาพของข้อสอบทั้ง 2 ฉบับมีคะแนนเฉลี่ยของข้อสอบวัดความสามารถของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ได้แก่ 430.35 ส่วนคะแนนเฉลี่ยของข้อสอบTOEIC ได้แก่ 421.25 และค่าคะแนนความต่างของข้อสอบทั้งสองฉบับอยู่ที่ 9.1 ซึ่งแสดงว่า คะแนนสอบที่นักศึกษาได้จากการสอบทั้งสองฉบับมีลักษณะใกล้เคียงกันมาก และประสิทธิภาพของข้อสอบวัดความสามารถของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นเมื่อประสิทธิภาพใกล้เคียงกับข้อสอบTOEIC จากศูนย์สอบTOEIC

4. ความสามารถในการทำข้อสอบของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นจากข้อสอบทั้ง 2 ฉบับมีคะแนนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

5. ข้อสอบทั้งสองฉบับ มีคะแนนสหสัมพันธ์กันอยู่ในระดับสูง คือ .992 โดยมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

คำสำคัญ: การเปรียบเทียบประสิทธิภาพแบบวัด, การเปรียบเทียบความสามารถในการทำข้อสอบวัดความสามารถ, การเปรียบเทียบความสามารถในการทำข้อสอบTOEIC

Abstract

The purposes of this research were 1) to study TNI English ability test taking competence of TNI students 2) to study TOEIC test taking competence of TNI students 3) to study efficiency of TNI English ability test and TOEIC test from TNI students' test taking competence 4) to compare competence in test taking from both tests of TNI students and 5) to compare correlation between TNI English ability test and TOEIC test.

The subjects were 20 TNI undergraduate students who enrolled in ENL-415 (Reading and Writing Skills in English1) course derived from stratified random sampling technique, during their first semester of 2013 academic year. The research instruments consisted of TNI ability test which was divided into 2 skills: 100 items for listening skill; 100 items for reading skill and TOEIC test. The data were statistically analyzed by mean scores, standard deviation, t-test and Pearson Correlation.

The results of the study were as follows:

1. The undergraduate students' competence in TNI English ability test taking was at moderate level.

2. The undergraduate students' competence in TOEIC test taking was at moderate level.

3. Efficiency in the undergraduate students' test taking from TNI English ability test was ($\bar{X}=430.35$) and from TOEIC test was ($\bar{X}=421.25$). For difference of scores was ($\bar{X}=9.1$). It was demonstrated that test scores from both tests were very closely related and efficiency of TNI English ability test had relation with TOEIC test.

4. The TNI students' competence in test taking from both tests had statistically significant difference at 0.01 level.

5. Both tests' correlation was at very high level (0.992) and there was statistically significant correlation at 0.01 level.

Keywords: Comparison of Test Efficiency, TNI English Ability Test, TOEIC Test

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ได้จัดวิชาการเตรียมสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ(ENL-412) เป็นวิชาเลือกภาษา ในระดับปริญญาตรี พ.ศ 2556 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถรู้อย่างกว้างขวาง มีโลกทัศน์ที่กว้างไกล มีความเข้าใจสังคมและเศรษฐกิจ เป็นผู้ฝ่ายรุ่ง สามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารหมายได้ดี เป็นผู้มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกายจิตใจ มีคุณธรรม ะระหนักในคุณค่าของ

ศิลปวัฒนธรรมของไทย ของประชุมนานาชาติ สามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำเนินธุรกิจ และดำรงอยู่ในสังคมได้อย่างดี เพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีคุณภาพ มีความรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้น สามารถปรับตัวได้ มีขีดความสามารถและความพร้อมตามปรัชญาและปณิธานที่สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นได้ตั้งไว้ [1]

สำนักวิชาพื้นฐานและภาษาในแผนกวิชาภาษาอังกฤษได้รับผิดชอบในการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1-2-3 และวิชาการเตรียมสอบวัดระดับ TOEIC ซึ่งเป็นวิชาบังคับทางภาษา สำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นและจุดมุ่งหมายของการสอนทั้ง 4 วิชาหลักมีเป้าหมายเพื่อให้นักศึกษามีความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเปิดสอนให้กับทั้ง 3 คณะ ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นการบรรยาย 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ นอกเหนือจากนั้น ทางสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นได้จัดทำข้อสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาที่จะไปสหกิจและฝึกงาน ซึ่งเป็นการวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษก่อนการทำงาน

เนื่องจากประสิทธิภาพของข้อสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษนั้น ยังไม่มีการทำวิจัยว่ามีประสิทธิภาพเท่ากับประสิทธิภาพของข้อสอบจริงๆ หรือไม่ ในการนี้ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของข้อสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น กับประสิทธิภาพของข้อสอบ TOEIC โดยการศึกษาจากคะแนนการทำข้อสอบจากข้อสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของสถาบันที่จัดให้นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น และจากผลคะแนนที่นักศึกษาไปสอบจากข้อสอบ TOEIC ที่เป็นส่วนกลาง เพื่อเป็นข้อมูลในการจัดการสอนและจัดการเรียนการสอนของแผนกวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- เพื่อศึกษาความสามารถในการทำข้อสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ทางสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นจัดขึ้น
- เพื่อศึกษาความสามารถในการทำข้อสอบ TOEIC ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ได้สมัครสอบจากศูนย์สอบ TOEIC
- เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของข้อสอบทั้งสองฉบับจากคะแนนสอบของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
- เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการทำข้อสอบของนักศึกษาที่สอบด้วยข้อสอบวัดความสามารถทางภาษาที่จัดโดยสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นและความสามารถในการทำข้อสอบของนักศึกษาจากศูนย์สอบ TOEIC
- เพื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์กันของคะแนนสอบจากข้อสอบทั้งสองฉบับ

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาความสามารถในการทำข้อสอบ TOEIC ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี และเป็นเปรียบเทียบประสิทธิภาพข้อสอบระหว่างข้อสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นและข้อสอบ TOEIC ปีการศึกษา 2556 โดยมีประชากรและกลุ่มตัวอย่าง และตัวแปรที่ศึกษา ดังนี้

กลุ่มประชากร

เป็นนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จาก 3 คณะ ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ENL-415 (ฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ) และวิชา ENL-419 (การอ่านเชิงวิชาการ) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 68 คน

กลุ่มตัวอย่าง

เป็นนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ENL-415 (ฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 20 คน โดยการสุ่มด้วยวิธีแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ตารางการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

คณะ	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ร้อยละ
บริหารธุรกิจ	23	7	35
เทคโนโลยีสารสนเทศ	23	7	35
วิศวกรรมศาสตร์	22	6	30
รวม	68	20	100

ตัวแปรที่ศึกษา

- ความสามารถในการทำข้อสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
- ความสามารถในการทำข้อสอบ TOEIC ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ไปสอบที่ศูนย์สอบ TOEIC

ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โดยระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

- ข้อมูลคะแนนสอบจากข้อสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ใช้เวลา 2 คาบเรียนต่อสัปดาห์ เป็นเวลา 4 สัปดาห์ รวมทั้งหมด 8 คาบเรียน

- ข้อมูลคะแนนสอบจากข้อสอบ TOEIC ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ได้สมัครสอบจากศูนย์สอบ TOEIC ใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล 3 เดือน เนื่องจากการผลสอบคะแนนของนักศึกษาที่ไปสอบ และนักศึกษาไม่ได้ไปสอบพร้อมกันเนื่องจากความพร้อมด้าน

การเงินค่าสมัครสอบ เพราะนักศึกษาต้องออกค่าสมัครสอบเอง ข้อมูล คะแนนสอบTOEICที่ได้จากนักศึกษาบางคนต้องรอถึงภาคการศึกษาที่2 ด้วย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. ข้อสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ฉบับปีการศึกษา2556 จำนวน 200 ข้อ แบ่งเป็น 2 ทักษะ ได้แก่ การอ่าน 100 ข้อ และ การฟัง 100 ข้อ

ซึ่งประกอบด้วย

ด้านความเข้าใจการฟัง (Listening Comprehension) ประกอบด้วย

- 1. Sentences about Photographs 10 items
- 2. Stimuli-Response 30 items
- 3. Short Conversations 30 items
- 4. Short Talks 30 items
- Total Listening 100 items

ด้านความเข้าใจการอ่าน (Reading Comprehension) ประกอบด้วย

- 1. Sentence Completion 40 items
- 2. Passage Completion 12 items
- 3. Short Passages 48 items
- Total Reading 100 items

รวม 2 ด้าน จำนวน 200 ข้อ

2. ข้อสอบTOEIC ที่นักศึกษาไปสอบวัดความสามารถ ซึ่งทางศูนย์สอบTOEIC จัดให้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ความสามารถในการทำข้อสอบวัดความสามารถภาษาอังกฤษของนักศึกษาจาก ข้อสอบวัดความสามารถภาษาอังกฤษของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ผลการทดสอบวัดความสามารถในการทำข้อสอบวัดความสามารถภาษาอังกฤษของนักศึกษา จากข้อสอบวัดความสามารถทางภาษาของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จำนวน 20 คน

การวัดความสามารถในการทำข้อสอบวัดความสามารถภาษาอังกฤษของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถภาษาอังกฤษที่ทางสำนักวิชาพื้นฐานและภาษาจัดขึ้น ซึ่งประกอบด้วยทักษะการฟังและทักษะการอ่าน จำนวน 200 ข้อ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สัมพัทธ์ของข้อสอบทั้งฉบับอยู่ที่ .81

จากนั้นนำคะแนนที่ได้มาตีค่าเป็นคะแนนTOEIC ตามเกณฑ์ของ บรูซ โรเจอร์ส [2] ในการแปลงค่าคะแนน ตามเกณฑ์โดยปรับจาก บรูซ โรเจอร์ส และ อัจฉรา วงศ์สิรชา [3] ซึ่งมีเกณฑ์พิจารณา ดังนี้ คะแนนตั้งแต่ 805-990 แปลว่า มีความสามารถในระดับดีมากที่สุด คะแนนตั้งแต่ 655-800 แปลว่า มีความสามารถในระดับดีมาก

คะแนนตั้งแต่ 555-650 แปลว่า มีความสามารถในระดับดี คะแนนตั้งแต่ 405-550 แปลว่า มีความสามารถในระดับปานกลาง คะแนนตั้งแต่ 305-400 แปลว่า มีความสามารถในระดับค่อนข้างอ่อน คะแนนตั้งแต่ 205-300 แปลว่า มีความสามารถในระดับอ่อน คะแนนตั้งแต่ 10-200 แปลว่า มีความสามารถในระดับอ่อนมาก

ผลการวิเคราะห์ตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่2 ตารางคะแนนความสามารถในการทำข้อสอบวัดความสามารถภาษาอังกฤษ จากข้อสอบวัดความสามารถภาษาอังกฤษของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ของนักศึกษาจำนวน 20 คน

No.	การฟัง 100	การอ่าน 100	รวม 200	TOEIC Listening 495	TOEIC Reading 495	TOEIC Total 990
1	42	56	98	210	240	450
2	59	48	107	315	195	510
3	66	59	125	350	255	605
4	48	62	110	250	270	520
5	66	68	134	350	360	710
6	44	38	82	225	145	370
7	38	42	80	190	165	355
8	35	39	74	175	150	325
9	61	56	117	325	240	565
10	42	58	100	210	250	460
11	28	33	61	130	115	245
12	52	63	115	275	280	555
13	45	51	96	230	210	440
14	35	41	76	175	160	335
15	55	47	102	295	190	485
16	28	46	74	130	185	315
17	42	35	77	210	125	335
18	39	35	74	195	125	320
19	40	38	78	200	145	345
20	39	44	83	195	175	370
ค่าเฉลี่ย	45.2	47.95	93.15	231.75	199	430.75

จากการ分析พบว่า นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีคะแนนความสามารถในการทำข้อสอบTOEIC จากข้อสอบวัดความสามารถของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ค่าเฉลี่ยที่โดยรวม 430 โดยมีค่าเฉลี่ยทักษะการฟัง ที่คะแนน 231.75 ส่วนค่าเฉลี่ยทักษะการอ่าน ที่คะแนน 199 ตามลำดับ และผลจากการแสดงว่า นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีความสามารถในการทำข้อสอบTOEIC ในระดับ ปานกลาง

ตารางที่3 ตารางคะแนนความสามารถในการทำข้อสอบTOEIC จากข้อสอบTOEIC ของศูนย์สอบวัดความสามารถTOEIC ของนักศึกษาจำนวน 20 คน

นักศึกษา	TOEIC การฟัง(495)	TOEIC การอ่าน(495)	Total TOEIC (990)
1	200	250	450
2	305	180	485
3	340	255	595
4	265	280	545
5	320	355	675
6	220	135	355
7	200	145	345
8	165	155	320
9**	320	245	565
10	210	230	440

11	120	105	225
12	285	270	555
13	230	220	450
14	170	155	325
15	285	175	460
16	120	175	295
17	210	130	340
18	175	115	290
19	215	130	345
20	185	180	365
ค่าเฉลี่ย	227	194.25	421.25

จากการพบร่วมกัน นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีคะแนนความสามารถในการทำข้อสอบTOEIC จากการพบร่วมกัน นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีความสามารถในการทำข้อสอบTOEIC ค่าเฉลี่ยที่โดยรวม 421.25 โดยมีค่าเฉลี่ยทักษะการฟัง ที่คะแนน 227 ส่วนค่าเฉลี่ยทักษะการอ่าน ที่คะแนน 194.25 ตามลำดับ และผลจากการพบร่วมกัน นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีความสามารถในการทำข้อสอบTOEIC ในระดับ ปานกลาง

ตารางที่4 ตารางเปรียบเทียบคะแนนความต่าง (D) ความสามารถในการทำข้อสอบของนักศึกษาระหว่างข้อสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษและข้อสอบTOEIC ของนักศึกษาจำนวน 20 คน

นักศึกษาคนที่	คะแนนสอบTOEIC จาก TNI Test (990)	คะแนนสอบTOEIC จาก TOEIC Test (990)	คะแนนความต่าง (Difference)
1	450	450	0
2	510	485	25
3	605	595	10
4	520	545	25
5	710	675	35
6	370	355	15
7	355	345	10
8	325	320	5
9**	565	565	0
10	460	440	20
11	245	225	20
12	555	555	0
13	440	450	10
14	335	325	10
15	485	460	25
16	315	295	20
17	335	340	5
18	320	290	30
19	345	345	0
20	370	365	5
ค่าเฉลี่ย	430.75	421.25	9.10

จากการพบร่วมกัน นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ได้แก่ 430.35 ส่วนคะแนนเฉลี่ยของข้อสอบTOEIC ได้แก่ 421.25 และค่าคะแนนความต่างของข้อสอบทั้งสองฉบับอยู่ที่ 9.10 ซึ่งแสดงว่า คะแนนสอบที่นักศึกษาได้จากการสอบทั้งสองฉบับมีลักษณะใกล้เคียงกันมาก และประสิทธิภาพของข้อสอบวัดความสามารถทางภาษาของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีประสิทธิภาพใกล้เคียงกับข้อสอบTOEIC จากรายงานของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่นักศึกษาได้ไปสมัครสอบ

เมื่อพิจารณาตามความสามารถในการทำข้อสอบทั้งสองฉบับ พบว่า นักศึกษามีผลการสอบTOEIC ทั้ง 2 ฉบับ อยู่ในระดับ ปานกลาง เนื่องจาก แสดงว่า ข้อสอบทั้ง 2 ฉบับ มีความยากง่ายใกล้เคียงกัน และมีประสิทธิภาพเทียบเท่ากันได้

ตารางที่5 ตารางคะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการทำข้อสอบของนักศึกษาระหว่างข้อสอบTOEIC ของนักศึกษาจำนวน 20 คน

	จำนวน นศ.	คะแนนต่ำสุด	คะแนนสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
TNI Ability Test	20	245.00	710.00	430.75	119.31
TOEIC Test	20	225.00	675.00	421.25	119.86

จากการพบร่วมกัน นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีความสามารถในการทำข้อสอบวัดความสามารถทางภาษาของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 430.75 คะแนน มีค่าเฉลี่ยคะแนนต่ำสุด คือ 245 คะแนน มีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงสุด คือ 710 คะแนน ตามลำดับ

ส่วนความสามารถในการทำข้อสอบTOEIC มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 421.25 คะแนน มีค่าเฉลี่ยคะแนนต่ำสุด คือ 225 คะแนน มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ 675 คะแนนตามลำดับ

3. เปรียบเทียบความสามารถของนักศึกษาจากข้อสอบทั้งสองฉบับ เพื่อหาประสิทธิภาพของข้อสอบทั้งสองฉบับ

ตารางที่6 ตารางเปรียบเทียบความสามารถในการทำข้อสอบทั้งสองฉบับ ของนักศึกษาจำนวน 20 คน

t-Test

	Test Value = .01					
	t	df	P	Mean Difference	95% Confidence Interval of the Difference	
					Lower	Upper
TNI Test	16.146	19	.000	430.74000	374.9011	486.5789
TOEIC Test	15.716	19	.000	421.24000	365.1405	477.3395

**นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการพบร่วมกัน นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีความสามารถในการทำข้อสอบTOEIC จากข้อสอบวัดความสามารถทางภาษาของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 430.74 และคะแนน t = 16.146 ส่วนความสามารถในการทำข้อสอบTOEIC จากข้อสอบTOEIC ของศูนย์สอบTOEIC มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 421.42 และคะแนน t = 15.716 โดยมีค่า P = .000 ซึ่งแสดงว่าความสามารถในการทำข้อสอบของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่นักศึกษาได้จากการสอบทั้ง 2 ฉบับมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 7 ตารางเปรียบเทียบสหสัมพันธ์กันทางสถิติของข้อสอบทั้งสองฉบับ

		TNI Test	TOEIC Test
TNI Test	Pearson Correlation	1	.992**
	Sig. (2-tailed)		.000
	N	20	20
TOEIC Test	Pearson Correlation	.992**	1
	Sig. (2-tailed)	.000	
	N	20	20

** Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

**นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการพนวจว่า ข้อสอบทั้งสองฉบับ มีคะแนนสหสมพันธ์กันอยู่ในระดับสูงมาก คือ .992 โดยมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาวิจัย เรื่องการเปรียบเทียบประสิทธิภาพแบบวัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น กับแบบวัดความสามารถทางภาษาของข้อสอบTOEIC ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น สรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีความสามารถในการทำข้อสอบวัดความสามารถทางภาษา ของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

2. นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีความสามารถในการทำข้อสอบTOEIC จากศูนย์สอบTOEIC โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

3. ประสิทธิภาพของข้อสอบทั้ง2ฉบับมีคะแนนเฉลี่ยของข้อสอบวัดความสามารถของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ได้แก่ 430.35 ส่วนคะแนนเฉลี่ยของข้อสอบTOEIC ได้แก่ 421.25 และค่าคะแนนความต่างของข้อสอบทั้งสองฉบับอยู่ที่ 9.1 ซึ่งแสดงว่า คะแนนสอบที่นักศึกษาได้จากการสอบทั้งสองฉบับมีลักษณะใกล้เคียงกันมาก และประสิทธิภาพของข้อสอบวัดความสามารถของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นมีประสิทธิภาพใกล้เคียงกับข้อสอบTOEIC จากศูนย์สอบTOEIC

4. ความสามารถในการทำข้อสอบของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นจากข้อสอบทั้ง 2 ฉบับมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

5. ข้อสอบทั้งสองฉบับ มีคะแนนสหสมพันธ์กันอยู่ในระดับสูงมาก คือ .992 โดยมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบประสิทธิภาพแบบวัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น กับแบบวัดความสามารถทางภาษาของข้อสอบTOEIC ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จากสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่4 สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นมีความสามารถในการทำข้อสอบวัดความสามารถทางภาษา ของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น และข้อสอบTOEIC จากศูนย์สอบTOEIC โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะว่า การเรียนรู้ภาษาเป็นการเรียนที่ต้องใช้การรับรู้ และการจำ โดยเน้นการฝึกปฏิบัติบ่อยๆ จึงจะเกิดความชำนาญในการเรียนภาษาและในการทำข้อสอบ ซึ่งสอดคล้องแนวคิดของแครชเซน[4] ที่ว่าการเรียนรู้ภาษาเป็นกระบวนการพื้นฐานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาความสามารถทางภาษาและให้ความแตกต่างของกระบวนการนี้จากการเรียนรู้การรับรู้ภาษาเป็นเพียงด้านหนึ่งของความคิดหรือสัมปชัญญะ

เกี่ยวกับความรู้ทางไวยากรณ์ซึ่งมีผลจากการเรียนการสอนแต่ไม่อาจนำไปสู่การรับรู้ได้ ระบบการเรียนจะสามารถตอบสนองได้เพียงการตรวจสอบผลของระบบการรับภาษาเท่านั้น นอกเหนือนั้น ไอมส์ [5] ได้กล่าวไว้ว่า การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาของแต่ละคนที่ต่างวัฒนธรรมกัน ก็มีความต่างกัน และความสามารถทางภาษาหมายถึง ความสามารถของผู้พูดในการสื่อความหมายในชุมชน ผู้ที่มีความสามารถในการสื่อสารจะมีความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาได้โดยคำนึงถึงต่างๆ เช่น การใช้ภาษาหนึ่นเป็นไปอย่างถูกต้องตามภาษาหรือไม่ ที่เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ และการใช้ภาษาหนึ่นช่วยให้การแสดงความหมายเป็นที่เข้าใจได้อย่างชัดเจนหรือไม่เพียงได้การใช้ภาษาหนึ่นสอดคล้องกับบริบทภาษาที่ใช้อย่างเหมาะสมและประสบความสำเร็จเพียงได้

2. ประสิทธิภาพของข้อสอบทั้ง 2 ฉบับ คือคะแนนจากข้อสอบวัดความสามารถของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น อยู่ที่ 430.35 ส่วนคะแนนเฉลี่ยของข้อสอบTOEIC ได้แก่ 421.25 และค่าคะแนนความต่างของข้อสอบทั้งสองฉบับอยู่ที่ 9.1 ซึ่งแสดงว่า คะแนนสอบที่นักศึกษาได้จากการสอบทั้งสองฉบับมีลักษณะใกล้เคียงกันมาก และประสิทธิภาพของข้อสอบวัดความสามารถของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นมีประสิทธิภาพใกล้เคียงกับข้อสอบTOEIC จากศูนย์สอบTOEIC อาจเนื่องมาจาก แนวทางการวัดผลประเมินผลเป็นสิ่งสำคัญในการสอบ และการออกข้อสอบก็มีความสำคัญต่อผลการสอบของผู้เรียน เนื่องจากนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นได้ฝึกอบรมวิธีการสอบในรูปแบบของTOEIC น่าจะมีความคุ้นเคยกับรูปแบบการสอบดังกล่าว จึงทำให้ผู้เรียนสามารถทำข้อสอบได้ และลักษณะข้อสอบ ความยากง่ายก็จะมีความใกล้เคียงกัน จึงทำให้นักศึกษามีผลสอบของข้อสอบทั้ง2ฉบับคะแนนไม่ห่างกัน ซึ่งอาจเป็นเพราะวานักศึกษามีการฝึกทักษะทั้ง 2 ทักษะ คือ ทักษะการฟังและทักษะการอ่าน ไปพร้อมๆกัน สำหรับทักษะการฟังนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นมีการเรียนรู้ที่เป็นระบบตามกระบวนการของการฟังซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ แครชเซน [6] ที่กล่าวว่า การฟังหมายถึง การรับปัจจัยบ้อนที่มีความหมาย เมื่อผู้ฟังได้รับปัจจัยบ้อนทางภาษาที่เข้าใจได้ย่อมสามารถรับรู้ภาษาได้หรือพัฒนาภาษาได้อย่างถูกกระบวนการ การเรียนการสอนไม่ควรบังคับให้นักเรียนพูดภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมาย จนกว่าผู้เรียนหรือผู้ฟังจะได้มีโอกาสในการรับรู้ภาษาพอสมควร ซึ่งมีวิธีการหลายอย่างที่จะช่วยให้ผู้เรียนหรือผู้ฟังได้รับปัจจัยบ้อนเข้าที่มีความหมาย เช่น ผู้สอนใช้คำสั่งให้ผู้เรียนแสดง หรือปฏิบัติตามที่ผู้สอนพูด นอกจากการใช้คำสั่งแล้ว ผู้สอนอาจจะใช้ท่าทางหรืออุปกรณ์ต่างๆ เช่น รูปภาพ ซึ่งช่วยให้ปัจจัยบ้อนมีความหมายมากขึ้น ทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจได้ในที่สุด

นอกจากนี้แล้ว นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ได้มีการฝึกทักษะการอ่านก่อนการทำข้อสอบ จึงเกิดความคุ้นเคยกับข้อสอบในส่วนของทักษะการอ่าน เนื่องจากการอ่านเป็นกระบวนการใช้ความคิดผู้อ่านจะต้องใช้ความคิดและเทคนิคเฉพาะตัวซึ่งช่วยให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของกูดแม่น [7] ที่กล่าวว่า การอ่านเป็น

กระบวนการที่ต้องใช้ความคิด ผู้อ่านจะต้องใช้ความคิดและเทคนิคเฉพาะด้วยช่วยให้เข้าใจเรื่องที่อ่าน ในการสอนอ่านภาษาที่สอนนั้นหากใช้การเปรียบเทียบระหว่างสิ่งที่เหมือนกับสิ่งที่ต่างกัน หรือเปรียบเทียบภาษาที่สอนกับภาษาของตนเอง จะทำให้การอ่านง่ายขึ้นสำหรับผู้เรียนบางคน ถ้าเนื้อหาที่อ่านยากเกินไปผู้เรียนจะรู้สึกเบื่อหันน่ายและหันแท้แต่ถ้าผู้เรียนได้อ่านเรื่องที่ตนเองสนใจมีความหมายต่อชีวิตและสอดคล้องกับประสบการณ์เดิม จะทำให้ผู้เรียนพัฒนาการอ่านได้ดี สืบต่อไปที่นำมาใช้สำหรับการเริ่มอ่าน ควรเป็นภาษาทั่วๆไป เช่น ป้าย คำสั่ง คำบรรยาย บทสนทนา เป็นต้น ควรหลีกเลี่ยงเรื่องเกี่ยวกับวรรณคดี เพราะผู้เรียนจะรู้สึกว่าเป็นเรื่องยากเกินไป ควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้พูดถึงประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่านก่อน เพราะจะทำให้ผู้เรียนอ่านง่ายขึ้น สำหรับผู้เรียนที่เริ่มเรียนภาษาที่สอนนั้นควรสอนให้เป็นไปตามธรรมชาติโดยมุ่งเน้นให้นักเรียนได้เข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่านเป็นประการสำคัญ

3. ความสามารถในการทำข้อสอบของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นจากข้อสอบทั้ง 2 ฉบับมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นอกจากนั้น ข้อสอบทั้งสองฉบับมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 อีกด้วย แสดงว่า ข้อสอบทั้งสองฉบับ มีประสิทธิภาพใกล้เคียงกันและแนวทางการออกรหัสสอบก็มีลักษณะใกล้เคียงกัน ซึ่งอาจเนื่องมาจากข้อสอบทั้งสองฉบับ มีจุดมุ่งหมายในการประเมินทักษะที่เหมือนกัน และการสอนภาษาที่ต้องเน้นการสอนทักษะความเข้าใจ ทักษะการอ่านและทักษะการฟังที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของวิดโวต์สัน [8] ที่กล่าวว่าเมื่อพูดถึงจุดมุ่งหมายของการสอนภาษา ก็จะพูดถึงทักษะทางภาษา คือ ทักษะความเข้าใจ ทักษะการพูด การอ่านและการเขียน ซึ่งเมื่อถูกวัด ทักษะเหล่านี้ก็มักจะเกี่ยวโยงไปถึงการกำหนดกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนปฏิบัติได้ สิ่งที่ควรตระหนักรวบรวมทั้งการเรียนการสอนภาษาคือ การเรียนรู้ภาษาที่มีความหมายมากกว่าเพียงการเข้าใจการพูด การอ่าน และการเขียนโดยไม่ได้เท่านั้น แต่ผู้เรียนจะต้องรู้ด้วยว่า ควรจะใช้ประโยชน์ต่างๆเพื่อการสื่อความหมายให้มีประสิทธิภาพได้อย่างไร นั่นคือความมุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้ถูกต้องและข้อสำคัญคือ การใช้ภาษาที่สอนนั้นจะต้องเหมาะสม และมีประสิทธิผลในด้านการสื่อความหมายด้วย มิใช่มุ่งเพียงแต่ใช้ภาษาที่สอนนั้นจะต้องเหมาะสม และมีประสิทธิผลในด้านการสื่อความหมายด้วย มิใช่มุ่งเพียงแต่ให้ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เท่านั้น นอกจากนั้นการสอนภาษาที่สอนนั้นต้องเน้นกิจกรรมการสอนที่ดีและเป็นไปตามขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพสอดคล้องกับแนวคิดของลิทเทิลวูด [9] ซึ่งได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษา ว่าเป็นสิ่งสำคัญและมีส่วนช่วยในการเรียนรู้ภาษา ซึ่งเรียกว่า กิจกรรมมุ่งงานปฏิบัติ (Task-Oriented Activities) โดยมีวิธีการคือ 1) เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในลักษณะที่เต็มที่สมบูรณ์ (Whole – Task Practice) ในการฝึกและการใช้ภาษาที่สอนนั้นถ้าหากเรียนได้รับการฝึกเฉพาะทักษะแยกออกจากกัน (Part – Skills) ย่อมไม่เป็นการเพียงพอ นักเรียนควรจะได้รับการฝึก

ทักษะด่างๆรวมเข้าด้วยกันโดยสมบูรณ์ (Total - Skills) ไม่แบ่งมาฝึกทักษะเดียวๆก็จะช่วยให้นักเรียนได้มีการฝึกการใช้ภาษาในลักษณะตั้งกล่าวเนื่องด้วย 1) การจัดกิจกรรมโดยมุ่งงานปฏิบัติหลายๆประเภทและกิจกรรมนั้นจะต้องเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนด้วย 2) ช่วยเพิ่มแรงจูงใจของนักเรียน (Improve Motivation) เป้าหมายสูงสุดของผู้เรียนภาษาคือความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับผู้อื่น ดังนั้นถ้าสภาพในห้องเรียนสัมพันธ์กับความต้องการในการเรียนภาษา ก็จะเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนอย่างมากขึ้น 3) ช่วยให้การเรียนภาษาเป็นไปอย่างธรรมชาติ (Natural Learning) การเรียนรู้ภาษาที่นั้นเกิดขึ้นภายใต้ดูผู้เรียนและเป็นไปตามธรรมชาติ ในการสอนนั้นไม่อาจทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้อ่องสูงสมบูรณ์ ดังนั้นการที่ครูจะสอนให้นักเรียนรู้ภาษา ก็จะต้องอยู่ในลักษณะที่เป็นกระบวนการธรรมชาติ คือ ต้องจัดให้นักเรียนได้ใช้ภาษา เพื่อการสื่อสารกับผู้อื่นอย่างจริง และ 4) ช่วยสร้างบริบทซึ่งมีส่วนส่งเสริมสนับสนุนการเรียนรู้ภาษา (Create a context which support learning) คือ เป็นการเปิดโอกาสให้ครูและนักเรียนสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ซึ่งความสัมพันธ์จะสร้างสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่สนับสนุนให้ผู้เรียนแต่ละคนพยายามที่จะเรียนรู้ภาษา

เอกสารอ้างอิง

- [1] สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น. (2556). คู่มือนักศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สมุดสังเสริมเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.
- [2] Rogers, Bruce. (2006). *Complete Guide to the TOEIC Test. 3rd Edition*. Heinle, Cengage Learning. Boston: USA.
- [3] อัจรา วงศ์สิร (2544). การทดสอบและการประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [4] Krashen, Stephen D. (1984). *Writing: Research, Theory and Application*. California: Pergamon Press.
- [5] Hymes, D. (1972). On Communicative Competence. In J.B. Pride and J. Holmes (eds.), *Sociolinguistics*. Harmondsworth: Penguin.
- [6] Krashen, Stephen D. (1983). *Principles and Practice in Second Language Acquisition*. Pergamon Press.
- [7] Goodman, Kenneth S. (1982). "The Linguistics of reading," In. F. Gollasch (Ed). *Language and Literacy : The selected writing of Kenneth S. Goodman*. Vol. 1 Boston : Routledge & Kegan Paul.
- [8] Widdowson, H.G. (1978). *Teaching Language as Communication*. Oxford: Oxford University Press.
- [9] Littlewood, William. (1981). *Foreign and Second Language Learning*. Cambridge : Cambridge University Press.